

Florian Bichir

UNDERCOVER

Reportaje sub acoperire

Florian Bichir (n. 1973). Licențiat în filologie și teologie ortodoxă. Are un master în comunicare și este doctorand în teologie. Este unul dintre puținii teologi care lucrează în presa laică, fiind un specialist al fenomenului religios.

Ziarist din 1990 a publicat mii de articole în „Lumină pentru Suflet“, „Actualitatea Ortodoxă“, „Lumină Lină“, „Puncte Cardinale“, „Lumea Credinței“, dar și în presa laică: „Dreptatea“, „Viitorul românesc“, „Baricada“ și „Tinerama“. Din 1997 lucrează la cotidianul „Evenimentul Zilei“, iar în prezent ocupă funcția de senior-editor.

A mai publicat volumele:

— „Reporter în tărâmul minunilor. 25 de popasuri mărturisitoare“ (editura Lumea Credinței, 2006), apărută cu binecuvântarea Prea Sfântului Calinic Argatu, episcopul Argeșului și Muscelului și o prefață de Răzvan Codrescu.

— „Polemici Ortodoxe“ (editura Agnos, 2007), apărută cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului și o prefață de pr. conf. univ. dr. Constantin Necula.

— „Alegerea Patriarhului. 41 de zile ale dezinformării“ (editura Agnos, 2008), în colaborarea cu pr. conf. univ. dr. Constantin Necula și Romeo Petrașciuc și apărută cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului.

— „Răfuieli în duh“ (editura Agnos, 2008), , apărută cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului și o prefață de pr. conf. univ. dr. Constantin Necula.

Jurnalism cu mască, fără mască...

Acum mai mulți ani, într-o vară călduroasă, îmi plimbam barba lungă și rebelă, asezonată cu o șapcă roșie, un tricou în dungi și pantaloni scurți verzi, spre un etern butic de colț de bloc. Mi-era sete și îmi doream două doze reci de bere. Ușor transpirat i-am întins banii vânzătorului și am cerut produsele. Mi le-a oferit imediat, reci ca de la gheață și puse într-o pungă de plastic. Am dat să plec salutând din cap și fără să mai aștept un rest mai mult simbolic. Dar vânzătorul a strigat după mine: „Nu plecați! Luați și restul!“ și mi-a întins câteva monede. Am clătinat din cap, mormăind un refuz. „Nu, nu! Vă rog să-l luați! Ce, credeți că nu v-am recunoscut, așa, deghizat!? Părinte, nu vreau să mă pun rău cu Șefu' mare! Luați banii!“ și i-am luat.

Om cu frica lui Dumnezeu, nu a vrut să riște nimic.

Așa am cunoscut și eu ce înseamnă să joci... sub acoperire!
Fără voie!

L-am citit pe Florian Bichir în glorioșii ani ai reportajelor incognito. Părea un Zorro al presei românești... Entuziast, eficient, inventiv, incisiv. Apoi l-am întâlnit personal. Greu de crezut că un om de calibrul lui Bichir poate să rămână undercover. și când spun calibrul mă refer nu numai la înălțimea fizică, ci și la angajarea lui permanentă în dezbaterile din viața cetății.

Apoi epoca incognito a apus...

Pentru cititorii de astăzi, mai ales pentru cei tineri, studenți la jurnalism sau nu, această specie găzetărească, dispărută prematur, are nevoie de o nouă șansă. Încercăm astfel, prin acest volum să re-deschidem gustul pentru reportajul incognito, pentru investigație, mister, tensiune... Vă amintiți desigur de poliștii sub acoperire din numeroase filme americane, infiltrați printre traficanti... Sau de ziaristii care se angajează în multinaționale lacome și poluante, pentru a le descoperi secretele și a le demasca... Nu v-ați dorit niciodată să fiți unul dintre ei? Dacă da, vă invit să citiți această carte.

BOGDAN HRIB

Argument

Reportajul incognito nu este o noutate în presa română. Perioada de glorie a acestui gen a fost între anii 1998-2002, când „Evenimentul Zilei“ era condus de Cornel Nistorescu. Am fost unul dintre cei care au iubit cel mai mult această specie jurnalistică. Nu pentru o glorie de țară sau apariția unei fotografii în ziar. Ci pentru simplu motiv că am cunoscut oameni frumoși, curați și am putut să descopăr din interior mai multe profesii. Mi-a plăcut să mă pun în pielea unor personaje, să încerc să simt, să trăiesc ca ei. Poate asta ar trebui să facă mai mulți jurnaliști. Să încerce să-și cunoască interlocutorii, nu să-i privească doar ca niște simpli mesageri ai unor declarații.

Treptat, creativitatea a început să scadă, iar acest gen de materiale sunt din ce în ce mai rare în presa noastră. Nu pot să-mi dau seama de ce. S-a uniformizat presa? Televiziunea a luat „caimacul“ prin emisiunile cu camera ascunsă? A apărut lehamitea? Eu unul am renunțat la acest gen obligat. Devenisem prea cunoscut. Expunerea m-a costat până la urmă. Această „sărăcie“ publicistică m-a decis să public acest volum.

Prefetele lungi sunt plicticoase. În sine textele sunt importante. Așa că nu mai am decât să-i mulțumesc editorului, dar și scumpei mele soții Antonela care cu stoicism mă suportă de atâția ani. Nu-i mulțumesc dintr-o banală curtoazie, ci pentru că la cele mai multe „nebunii“ ale mele a fost și ea parte.

Autorul,
27 septembrie 2008
București

2001 — Operațiunea MOV

2001 a fost unul dintre cei mai fertili ani ai „Evenimentului Zilei“ în ceea ce privește creativitatea. Se purtau reportajele incognito, în care, spre încântarea lui Cornel Nistorescu, mă specializasem. Cu soția gravidă, am încercat să dau de mafia celor care adoptă copii. Sub deghizarea unor profesori sărmani am dat anunț la ziar, la mica publicitate. Am primit vreo câteva telefoane, dar spre ghinionul meu cei care au mușcat din nadă au fost tocmai colegii de la „Ziua“. După negocieri crunte la restaurantul „Fântâna Blanduziei“, l-am auzit în toaleta localului pe prezumtivul cumpărător spunând: „Ady, e marfă materialul. Ține o pagină întreagă“. Cel care juca rolul de nabab steril era Laszlo Kallai de la „Ziua“. Pozarul lor, Karina Knapek, „trăgea“ cadre după statuia lui Mihai Viteazul, al nostru din mașină. O poveste de pomină, care ar fi putut apărea în Cața-encu, dacă aflau...și tot cu fică-mea, Maria, de data asta venită pe lume am stricat o emisiune de-a lui Sârbu, care dorea să facă un fel de Big-Brother cu cupluri care sunt certate și se împacă în direct. Am fost coșar, m-am transpus în zeci de meserii, tocmai pentru a prinde pulsul, a scrie din interior, a simți pe pielea ta. M-am declarat șomer, iar în prima mea zi de muncă la spații verzi m-am întâlnit cu o mătușă de-a mea. Buimacă de dimineată, aceasta nu a înțeles de ce arătam așa jerpelit, de m-au jelit neamurile luni întregi că mor de foame. Am cerșit în Parlament deghizat în călugăr, și n-am primit nimic; deși era Postul Crăciunului, am fost bodyguard. Cum începuse războiul în Afganistan, m-am gândit să testez și vigilența autorităților române. Așa că m-am deghizat în afgan — deci presupus taliban — și m-am postat în fața Parlamentului. Deghizarea a fost un adevărat spectacol. Ovidiu Zară mi-a adus un costum oriental pe care-l primise în Turkmenistan, iar turbanul mi l-am confecționat dintr-o pânză albă

cumpărată dintr-o prăvălie. A mai participat la acțiune și colega mea (nu soția! se scrie cu „e“, nu cu „i“ ca la mine) Mariana Bechir. Am scris stângaci pe un carton ordinar FREE AFGANU', iar dedesubt am copiat ceva după o conservă de ananas, ca să aducă a îndemn arab de luptă. (Ce dracu' scria acolo nu știe nimeni nici acum). După ce m-am interesat că există peste 28 de dialecte în zonă, deci era imposibil Poliției Române să ne găsească un translator, am plecat la treabă. A ieșit fabulos pentru că polițiștii mai aveau un pic și făceau pe ei, eu strigam ceea ce știam din Sven Hassel: „Allah akhbar“. Un talmeș balmeș senzațional. Apăruse unul de la OTV și zicea: „Uită-te la asta ce față are...Are și cicatrice la sprânceană. Așa, focalizează pe sprânceană și pe urmă treci pe Palatul Parlamentului“. Bre, a fost comedie mare. Rompresul m-a dat pe fluxul de știri cu poză, iar IGP-ul ne-a onorat cu un comunicat oficial. Oricum, cel mai mare incognito a fost cel botezat operațiunea MOV — Miel, Ouă, Vin, de Paști. Sub masca unor membri PDSR sau simpli cetățeni am dat șpagă miei la o mulțime de politicieni, miniștri, deputați. Toți au primit cu un aer firesc, ca și cum li se cuvenea. Spre revolta mea, deși erau demnitari ai Statului, n-au verificat nimic, de i-am spus lui Cornel Nistorescu când m-am întors în redacție: „Șefu', ăștia-s cretini. Dacă-mi pun mintea și otrăvesc pe toți“. Stilul Incognito s-a sfârșit brusc pentru că devenisem cunoscuți, iar figurile noastre erau deja în baza de date a mai multor „băieți“. Încercând să mă angajez la SPP, după ce le-am spus o jumătate de oră ce mult îl iubesc pe Ion Iliescu și îmi dau viața pentru el, un ofițer mi-a tăiat-o brusc: „Bine. domnule Bichir, cu noi încerci din astea? Te credeam om serios“.

(text publicat în cartea „EVZ — 15 ani; România și ziarul său“)

Șpăgile de Paști

Reporterii „Evenimentului zilei“ au încercat să verifice ceea ce toată lumea știa: că Sărbătorile de Paști sunt, pe malurile Dâmboviței, nu doar prilej de aplecare către cele sfinte, ci și o minunată ocazie pentru mici și, câteodată nevinovate, atenții. În aceasta perioadă, gările și autogările sunt luate cu asalt de sute de oameni amărâți care pleacă la oraș, încărcăți cu sacoșe burdușite în care intră de-a valma damigene sau bidoane, pulpe de miel, brânză și pungi cu ouă. Amărâții au copii la oraș. Amărâții au probleme. Amărâții au de rezolvat. Amărâții au șefi. De aici, acest du-te vino al plocoanelor de Paști. De partea cealaltă sunt mahării. Plesnind de sănătate, cu lefurile proaspăt umflate, îi așteaptă pe amărâți să vină cu dreptu'. Să deschidă ușa cu capu'. Să-și aducă obolul. Ceea ce au găsit reporterii noștri la Ministerul Agriculturii și la M.I. întrece orice închipuire. Zeci de mașini, cu portbagajele îndesate, cu zeci de funcționari cărând sacoșele cu plocoane cu o veselie nereținută. Joia Mare și Vinerea Mare au fost pentru mahări nu momente de smerenie și meditație, ci doar o goană după cât mai multe plocoane. O nebunie în care nimeni nu a mai rămas lucid. Nici seriosul senator Radu Timofte, care și-a trimis fiica (o tânără simpatcă și cu bun simț) să ridice obolul, nici fostul ministru de interne Doru Ioan Tărăcilă care primește plocoane la sediul de la „coada calului“, nici directorul Balta de la Agricultură. Așa că gluma pusă la cale de reporterii „Evenimentului zilei“ a scos la iveală un adevăr simplu: șpaga de Paști e semnul ploconelii de zi cu zi.

Senatorii Timofte și Tărăcilă, ademeniți cu un miel

Mai întâi l-am sunat pe senatorul PDSR Radu Timofte, vicepreședintele Comisiei pentru Apărare a Senatului. Avem

noroc, și-a lăsat telefonul deschis. „Să trăiți, domnu' senator. Sunt Mihai Dumitru, de la Argeș, de la partid“. „Da, vă rog.“ „Știți, avem și noi niște probleme de rezolvat pe-acolo, poate ne ajutați dumneavoastră. Ca să nu vă reținem prea mult, că sunteți ocupat, am făcut un memoriu cu toată povestea. Și mai avem și un miel pentru dumneavoastră“. „Aaaa, știți care-i problema? Eu sunt plecat la Roman acum, dar o rezolvăm. Vă las un număr de telefon de la fiica mea, ea este în București. O sun eu acum, îi spun că o să o caute cineva de la Argeș și să stabiliți o întâlnire cu ea, i le lăsați ei.“ „Vă mulțumim mult, domnu' senator. Sărbători fericite!“ Am sunat-o apoi pe Alexandra Timofte, fata senatorului, și am stabilit o întâlnire la ora 17.30, în fața salonului de coafură „Blondie“ de lângă Hotel București, să-i dăm mielul și memoriul. Fostul ministru de Interne Doru Ioan Tărăcilă, acum senator PDSR, era și el plecat din București când l-am sunat. I-am spus același scenariu: suntem din Argeș, de la partid, avem o problemă de rezolvat și un miel pentru el. „Să trăiți, domnu' ministru!“ Sunt Matei Duminică, de la Argeș, de la organizație, nu știu dacă mă mai țineți minte...“ „Da, da, vă salut, domnu' Matei!“ „Voiam să vă urez sărbători fericite!“ „Mulțumesc, la fel și dumneavoastră!“ „Mai am ceva să vă spun. Am o mică problemă cu poliția, am mai discutat noi acum vreo șase luni, poate m-ajutați. V-am făcut și un memoriu, să nu vă rețin prea mult.“ „Lăsați-l la mine la cabinet, eu lipsesc vreo două zile din București.“ „Mai avem și un miel pentru dumneavoastră.“ „Mulțumesc mult de tot, lăsați-l acolo, la cabinet.“ „Deci, vă las și memoriul și mielul, la cabinet.“ „Da, da, sigur.“ „Să vă dea Dumnezeu sănătate!“

Primire de miel la sediul PDSR

Fostul prim-ministru Nicolae Văcăroiu a dat dovadă de inspirație. Deși ne-am recomandat ca fiind din comuna Mihăiești, Argeș, adică unde își are vatra electorală, ne-a refuzat ploconul. „Băi, sunteți fantastici. Dar lăsați ca vin eu la voi și îl mâncăm împreună“. „Șefu', domn' prim-ministru, că așa sunteți pentru noi, prim-ministru, cel mai bun, dar

rămânem cu mielul aici în București, ce facem cu el?“ „Am miel, fraților. Vă mulțumesc din suflet. Lasă ca vin eu după Paști pe la voi“. De unde se vede treaba că a învățat ceva cât timp a fost prim-ministru. După convorbirea extrem de interesantă cu fostul ministru de interne, ne-am repezit să cumpărăm mielul. Chin, frate, pentru că țărani nu prea dau chitanțe fiscale, iar contabilitatea noastră „nemțească“ nu se prea joacă cu hârtiile. Într-un sfârșit am găsit miel cu chitanță tocmai în Piața Matache. Mielul greu, 14 kilograme. Ne sfătuim ca țărani în Poiana lui Iocan și luăm cea mai bună decizie: „Să nu stricăm orzu’ pe găște că și așa ăștia au. Nu le dăm un miel, ci o jumătate“. Drept pentru care tranșăm mielul pe care îl ambalăm în doi saci din plastic transparent. Așa să se vadă că nu e câine și că suntem transparent! Cu mielul tranșat alergăm prin București să ajungem la cabinetul senatorial al lui nea’ Tărăcilă. „Mă, dar dacă nu vrea să iasă din clădire să ia mielul și ne pune să-l cărăm noi ? N-am făcut nicio afacere. Facem altfel: intră unul și o roagă pe doamna de acolo să iasă ca măcar să-și aleagă mielul“. Ca urmare alergăm, fiind în criză de timp, pe cheiul Dâmboviței cu jumătățile de miel în brațe spre stupearea cetățenilor, care probabil își închipuie că l-am furat de undeva. Facem pe proștii că nu găsim cabinetul lui Tărăcilă, așa că-l mai sunăm o dată pe senator. „Domn’ ministru, unde-i domnule sediul, că noi suntem de la țară și nu ne descurcăm în Capitală“. Sediul este tocmai la Universitate, la coada calului lui Mihai Viteazul. Fostul ministru de Interne ne îndrumă să vorbim cu secretara, doamna Dorina, să-i lăsăm ei mielul și memoriul. Ajungem în fața clădirii PDSR de la Universitate. Punem scenariul la punct, o sunăm pe doamnă și o implorăm să coboare, că noi, inocenți ca niște provinciali autentici, nu ne descurcăm nici măcar într-o clădire cu șase etaje. „Dar e greu mielul? Că eu nu pot să car“, ne întreabă secretara lui Tărăcilă. „Păi să fie de vreo zece kile’, da’ vă ajutăm noi, dacă nu puteți să îl duceți sus“. Mutăm mielul lângă ușă și așteptăm să coboare doamna Dorina. Fotoreporterul își face de lucru printre mașini, iar niște cucoane de la UFD, care au sediul în aceeași clădire, se uită la noi, hlizind. Ca totul să fie ca la carte am pregătit și un memoriu al unui cetățean care s-a adresat în scris redacției noastre. Dacă tot dăm șpagă un miel, poate

e cu folos și se rezolvă și problema omului. Apare și doamna Dorina, cu mobilul în mână. Noi, hop, cu mielul. „De la Argeș, știți am vorbit cu domnul senator Tărăcilă“. „Bine, bine, o să-i transmit. Dar eu nu pot să car așa ceva, că mă murdăresc.“ „Nu, că nu curge sânge din sac.“ Doamna Dorina ia mielul și pleacă bodogănind, că n-am urcat noi cu el sus, la cabinet. Mergem să ducem și celălalt miel, pentru senatorul Timofte.

Întâlnire cu fiica senatorului Timofte

La cinci jumătate avem întâlnire cu fiica domnului Radu Timofte, așa că alergăm la salonul de frumusețe „Blondi“ de lângă Hotelul București, unde stabilisem întâlnirea. Inspectăm locul. Mai avem de așteptat vreo douăzeci de minute. În mașină nu putem să stăm că i-am spus că venim pe jos, iar ea s-ar putea să lucreze prin apropiere și să își dea seama că e ceva necurat la mijloc. Ne hotărâm să luăm jumătatea de animal și să bem o bere, că suntem transpirați de parcă am alergat la cursa de miel-viteză. În jur, numai cârciumi de lux. „Hai să intrăm. Da' ce facem cu mielul, că ăsta e local de lux și ne facem de răs. Hai să-l lăsăm la ușă“. „Ești nebun, ni-l fură și dăm de dracu', Doamne iartă-ne că înjurăm acum, în Săptămâna Mare“. „Hai cu el, că n-au ce să ne facă“. Sub privirile stupefiate ale oame- nilor din local, așteptăm să treacă timpul și bem berea în compania mielului. Sună mobilul. Era fata lui Radu Timofte, Alexandra. Ne-a sunat că întârzie cinci minute. Iar plimbăm mielul, la locul stabilit. Apare și Alexandra, o tânără simpatică și cu foarte mult bun-simț. Îmbrăcată modest, nu ca alți copii de demnitari. Îi sărutăm respectuos mâna, să vadă fata că mai există maniere. Îi predăm memoriul, pe care îl introduce în poșetă. „Nu trebuia să vă deranjați și vă mulțumesc în numele lui tata. Mâine mă duc și eu la Roman și o să-i transmit plicul“. Fata ne roagă să o ajutăm să care mielul până acasă, că stă aproape. Cum să nu, se poate? Îl cărăm. Amabilă, tânăra încearcă să facă conversație. „Ce mai este prin Argeș etc“. „Suntem de la organizația de tineret și luptăm tare, suntem duri“. Se oprește liftul, băgăm mielul în bucătărie, chiar pe masă. Binevoitoare, gazda ne întreabă dacă servim ceva. Am

refuzat-o. Deși se spune că ziaristii nu prea se jenează, asta a fost prea mult, chiar și pentru unii ca noi. Parcă ne pare rău că este și ea implicată în așa ceva, dar asta-i viața. Ne conduce până la ieșirea din bloc, sărutăm dreapta și o ștergem.

(29 Aprilie 2000)

Incognito a fost realizat în colaborare cu colegul meu Daniel Neanu, un om retras prea devreme din presă, din păcate. Textul a beneficiat de o introducere semnată de Călin Hera, redactor-șef adjunct la acea vreme și unul dintre cei mai experimentați editori din presa contemporană. Ca urmare a acestui text, ani de zile numele meu a fost o sperietoare, mai ales după ce Radu Timofte a ajuns director SRI, pe care fie vorba între noi l-a condus cu destulă competență.

I-am prins cu șpaga!

18 reporteri și fotoreporteri ai „Evenimentului zilei“ au jucat ieri rolul de vânzători ambulanți pentru a testa onestitatea polițiștilor români. I-am prins cu șpaga! 18 reporteri și fotoreporteri ai „Evenimentului zilei“ s-au trezit ieri dimineață cu noaptea în cap și s-au răspândit prin tot orașul, deghizați în vânzători ambulanți. Îmbrăcați mai gros, dotați cu o măsuță pliantă sau doar cu o cutie de carton, s-au postat în piețe, la guri de metrou, la intrarea în marile magazine pentru a vinde (fără nicio aprobare legală) tot felul de nimicuri pe care românul s-a obișnuit să le cumpere de la negustorii de pe stradă pentru că sunt mai ieftine: deodorante, ciorapi, oă cu sclipici, artificii etc. Nu am făcut acest experiment pentru a demonstra că „tarabagii“ sunt o plagă socială. Ei nu sunt cauza, ci efectul unui mecanism de piață care a crescut strâmb, ocolind legea. Știm, de asemenea, că oricare dintre ei ar renunța pe loc la această îndeletnicire dacă ar avea alternativa unei slujbe sigure și plătite decent. Am pus la cale această operațiune ca să vedem cu ochii noștri mecanismul monstruos care s-a dezvoltat de pe urma comercianților stradali. Nu a trebuit să așteptăm mult. La puțin timp după ce oamenii noștri și-au deschis „tarabele“, au aflat fără niciun efort că pentru a-și putea vinde marfa nestingheriți trebuie să cotizeze cu o sumă de bani la polițiști. În unele cazuri, cei care au venit să-și ceară dreptul au fost chiar polițiștii. Fără nici urmă de jenă sau frică, se postau în fața vânzătorilor ambulanți, inclusiv a reporterilor noștri, aflați în rând cu ei, și le cereau 20, 30, 50 de mii de lei, după cât de prosperi arătau, probabil. În alte locuri, mecanismul șpăgii era gândit ceva mai subtil. Unul dintre comercianți, considerat tacit un fel de șef al acestora, adună câte o sumă de bani de la fiecare în parte pentru a o plasa, la rândul lui, polițiștilor. Am avut oameni plasați în diferite colțuri ale Bucureștiului și absolut

toți, în decurs de șase ore, au fost abordați de polițiști sau de trepădușii lor pentru a li se cere șpaga. Această operațiune poate ține locul oricărui studiu științific despre onestitatea polițistului român. Concluzia ar fi că în poliția română, corupția are dimensiunile unui flagel. Iar de el nu sunt responsabili doar polițiștii de stradă, „tablagii“ cum li se mai spune, ci mai ales șefii acestora, care din incompetență sau prin complicitate îl tolerează. Este imposibil ca superiorii celor care colectează șpagă să nu știe despre această practică. Și dacă ar fi numai un singur om într-o secție de poliție care face asta, până la urmă tot ar fi descoperit de colegi și, în final, de superiori. Însă nonșalanța cu care iau mită arată clar că nu se tem de nimic și că aranjamentul duce până sus, la cei ce i-ar putea pedepsi. În acest moment ar trebui să ne întrebăm pe ce își ia salariul generalul Ardeleanu, atâta timp cât serviciul de informații condus de el și care are ca principal scop exact prinderea polițiștilor corupți, tolerează o asemenea stare de fapt. De ce nu au făcut oamenii lui Ardeleanu ce am făcut noi? Ei ce așteaptă, să vină scursoarea poliției și să li se predea de bună voie? De ce nu interceptează (cu autorizație, evident) telefoanele polițiștilor suspecti ca să audă cu urechile lor cum se pun la cale afaceri de zeci de mii de dolari, mult mai grave decât găinăriile de la gura metroului? Sau, nu cumva, băieții din bârlogul „vulpilor“ sunt puși tocmai ca să nu strice mașinuța de făcut bani din care se înfruptă poate chiar și persoane de același grad cu Ardeleanu? Oare vilele cu epoleți, care răsar precum ciupercile pe Valea Prahovei sau pe diverse maluri de gârlă, nu se ridică și cu bani strânși de pe pocnitorile sau chiloții de damă vânduți la marginea pietelor? Probabil că da. Nu ne-ar deranja ca după 30 de ani de muncă un polițist să își permită o casă cu grădină. Cu o singură condiție însă: ca bunăstarea lui să nu fie produsul unei mecanism de tip mafiot care întreține în societate o atmosferă nocivă, în care nu mai există polițiști și infractori, ci doar complici în fărâdelegi. Cât despre noul șef al Poliției Capitalei, ce să mai zicem. Dormiți liniștit, domnule general Dan Valentin Fătuloiu! Subalternii pot avea grijă ca și dumneavoastră să nu plecați din funcție cu mâna goală. Relatările reporterilor noștri, pe care le puteți citi mai jos, nu așteaptă nicio replică de formă. Conducerea poliției trebuie să demon-

streze că nu tolerează corupția. Așteptăm faptele. (Dan Cristian Turturică)

«Garda» e de treabă

Marian „recuperatorul“ Marius, Nicu și cu mine am ales Piața Unirii. Lume multă, tarabe pe măsură. Poate iese. Scenariul e simplu: Marius e vânzătorul, eu supraveghez mersul lucrurilor, iar Nicu își face loc pentru poze. Mașina de serviciu — parcată ceva mai departe, să nu bată la ochi. Nu ne-am văzut, nu ne cunoaștem. Am studiat o zi piața, că doar nu era să rămânem cu marfa „în stoc“, am investit câteva sute de mii de lei în petarde, am împrumutat o cutie goală de banane și gata business-ul. Ajungem devreme la Unirii. Nu e nici 10:00. Spațiul unde urmează să operăm este cam gol: două — trei tarabe în față la McDonald's, alte două în capătul celălalt. Spre aripa Călărași. Marius își instalează „buticul“, la ceva distanță de o tarabă, între gurile de metrou. Eu mă așez pe o bară. Sper să nu fiu luat repede la ochi și încerc să-mi construiesc o poveste. Clar, aștept pe cineva. Bine, dar și așteptatul asta are un rost. Un sfert de ceas, o jumătate, hai o oră. Dar dacă va trebui să stau până diseară? Intru în Unirea și caut o fereastră potrivită. Stau cinci minute, încerc să găsesc altă fereastră. După scurt timp, mă întorc la postul meu de observație, balustrada. Mai știi, ce altceva să fac?! Nici Marius nu face altceva. Se mută de pe un picior pe altul. Ba nu, uite că vinde. Sper să dea restul bine, altfel o încurcăm la decont. Nu pot să mă amuz prea mult de mâna lui de vânzător că se bagă de seamă, așa că schimb direcția. În partea opusă, o tarabă cu parfumuri. Copii proaste ale unor produse de firmă. Intru în vorbă cu vânzătorul, pe care aveam să aflu că-l cheamă Marian. Reușesc să-i strecur o minciună: aștept niște colegi. Iar mă întorc la locul de veghe, arunc o privire peste Marius care tocmai respira ușurat că a mai scăpat de o cutie cu petarde. Vine poliția. Un subofițer și doi jandarmi. Trec mai departe. Marian-vânzătorul se uită nepăsător. Eu mă uit mai departe la ceas, apoi stânga-dreapta-jos-sus și retur. „Ăla, că e mai nou, o să dea mai mult“. Marian trece prin fața mea și mă roagă să mă uit